

Milý debilníčku,

přestože léto je v plném proudu a dny jsou čím dál krásnější, necítím se dobře. Jsem vyčerpaná a na dně. Když jsem si tě pořizovala, doufala jsem, že konečně zjistím, jaké chyby v rámci vztahů dělám. Opravdu jsem ale netušila, že jsem na tom tak špatně.

Znovu tu totiž sedím a snažím se pochopit další rozchod, který za sebou mám. Je mi z toho všeho špatně. A především ze sebe. Protože doteď jsem netušila, co všechno jsem ochotná podstoupit jenom proto, abych měla s někým vztah.

Nechce se mi znovu začínat od nuly. Nikde a s nikým. Odmitám hrát ty namlouvací hry. Předstírání nezájmu, extrémní posedlost holením, neustálé monitorování telefonu. Přičemž výsledek je takový, že když se konečně podaří toho pomyslného idola uhnat, stejně ho po nějaké době najdeš na gauči rozvaleného a v tepláčkách. S rukou v rozkroku samozřejmě.

Sarkasmus a smysl pro humor mě dočista opustily. Nemluvě o chuti na víno. Alkohol jsem po poslední aféře s neznámým cizincem úplně zavrhla. Byla jsem tak namol, že jsem cestou domů usnula v autobusu. Bylo teprve deset hodin večer. Dno vážně někdy nemá dno.

Zatím nemám sílu na to zapomenout. Nechci ji mít. Protože dokud truchlím po Václavovi, mám pořád pocit, že nás alespoň něco spojuje. Zní to hodně zoufale, já vím. Obzvláště po tom všem, co se mezi námi stalo. Ale zkrátka se od něj myšlenkami nedokážu odpoutat. Pořád je ve mně ta část, která věří, že ho jednou cestou z práce potkám u svých dveří. Nejlépe s kytkou a vyznáním lásky.

Vím přesně, která část to je. Ta, co ji ovládá hormon *debiotin*.